

DANKBAAR
LICHAM

Van Thomas Möhlmann verschenen
eerder bij Uitgeverij Prometheus:

De vloeibare jongen (2005)

30 + 30. Zestig gedichten uit binnen- en buitenland (2008)

*Dit zijn de daden waar ik mens voor was. De mooiste gedichten
van Martinus Nijhoff* (2008)

Kranen open (2009)

Waar we wonen (2013)

Ik was een hond (2017)

Game of Poems. Gedichten van Ijs en Vuur (2019)

DANKBAAR LICHAAAM

EEN
LIEFDESVERHAAL
INGEDICHTEN

THOMAS MÖHLMANN

2021 Prometheus Amsterdam

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

© 2021 Thomas Möhlmann
Omslagontwerp Vanessa van Dam
Foto omslag Jitske Schols
Foto auteur Sacha de Boer
Zetwerk Mat-Zet bv, Huizen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 4773 0

PROLOOG

Simpele dingen zeggen

Dat je tussen aandrang en bevrediging een pauze kunt inlassen, bijvoorbeeld door taal, dat blaffen of ademhalen helpt in dat soort dingen zeggen was hij goed

dat de maan en de zon elkaar als hopeloze liefjes najagen, het licht op je onderarmen valt als een mes, je glas halfvoller wordt met elke slok, hij had er de woorden voor

het geeft niet als je stokt, het is niets, je staat overeind met je mond vol tanden je weet er geen draai aan te geven, geen grap te bedenken die deze situatie redt

je staat overeind, bijvoorbeeld door taal gewoon adem blijven halen, of blaffen.

Liefde

Hij kreeg een stoel in zijn gezicht
niemand had het aan zien komen niemand
wist waar hij vandaan gekomen was

hij was er ineens en nog voor het eerste woord
nog voordat een van ons de vaste gasten nog
voordat iemand er iets van zeggen kon kreeg hij

de beste stoel van het huis in zijn gezicht.

Wim

‘Als je het precies wilt weten moet je niet bij
mij zijn ik was moe en had al wat gedronken
ik ben geen makkelijke prater sowieso ik kijk

als niemand kijkt soms naar de sterren buiten
boven onze domme koppen en weet dan niets
te zeggen en weet dan het is niets het is niet erg

we duren zolang het duurt en strompelen als
het tijd is naar huis staan binnen in de deuropening
nog even naar onze kinderen te staren schudden

al bijna afwezig een loos verlangen van onze schouders
leggen ons stil naast de moeder van onze kinderen neer

het is niets en het is niet erg.’

Simon

'Ik kan je wel vertellen zo'n jongen zo'n meisje
vergeet je niet snel heb je bij het duikelrek wel
eens echt goed op die beentjes gelet als wieken

als spaden karnen ze de lucht en waarom dan waarom
moet zo'n wijfjoch zich aan onze dochters vertonen
denk ik dan dat kan ik je wel vertellen waarom

zwaaien die dunne maillotjes rond en rond en verminken
de stille zwiepen zachtjes met hun teentoppen met hun
schoenen uit zo volkomen met iets anders bezig over onze

bevochten vaderlijke privileges over onze littekens heen.'

De kinderen

'Een stoel om op te zitten

een stoel om op te staan

een stoel om uit het raam te staren

en om weg te gaan

een stoel voor in het zonlicht

en een stoeltje voor de maan

een stoel om op te zitten en

een stoel om op te staan.'

Peter

‘Persoonlijk moet ik er niets van hebben, niet aan denken: stiefvaders die doen alsof ze vaders zijn

klasgenootjes alsof ze je mogen, pestkoppen alsof ze je vrienden, priesters alsof ze je vrienden, garagehouders alsof ze je vrienden zijn, vrienden alsof ze voor je door het vuur zouden gaan, jongens alsof ze je vrienden

buren alsof ze je vrienden, politici alsof ze je vrienden de barman die doet alsof hij na alle weeklonen die je aan hem afgedragen hebt een stuiver om je geeft

de tubemeisjes die doen alsof ze tegen je praten alsof ze je vriendin, alsof je een vriendin, zo’n jongen die doet of hij een meisje is, zijn vriendelijke

glimlach, witte tanden, zijn lippen die speels omhoog krullen, die engelachtige lokken die omlaagregen langs zijn jukbeenderen, ik moet er niets van hebben.’

René

‘Mijn zoon kent zijn knopen, ze noemen hem de knopenkoning je geeft hem een stuk touw en hij legt het vast, houdt de boel bijeen, zijn vingers zijn sneller dan een paard, de wind, geef hem een half stuk touw en voor je het weet hang je ondersteboven aan een balk te spartelen; ik vroeg hem wat vind je van je nieuwe moeder, hij zegt: ik zie niet zo goed wat er aan de eerste ontbrak

ik leerde hem eigenlijk alles wat hij weet, je schiet op, legt vast kan door met de volgende of je zit te wurmen aan een oud wijf voor je het weet hang je, ik zei: geef me je andere wang, maar hij raakte me recht tussen mijn ogen, de knopenkoning, mijn zoon.’

Theo

'Je geeft ze water, geeft ze voer, ze hebben ruimte nodig en een hand die ze streelt, duidelijkheid over wie de baas en wie de hond is: ze willen weten dat ze de hond zijn

en zich daarin kunnen wentelen, zich naar hun staart toe kunnen blijven draaien tot het hele heelal het ermee eens is en dan rustig in zichzelf gewikkeld liggen, ademen, slapen.

Ik had best een dochter willen hebben, een vrouw met een buik vol beloftes en een onzeker soort verwachtingsvolle glimlach rond haar mond, scheve tanden op een rij, allemaal voor mij

maar het werd een hond, ik geef hem water, voer, grenzen ik gaf hem een naam, mooi diertje, streel zijn vacht en als hij zich niet meer naar mijn hand gedraagt, schiet ik hem af.'

Gust

'De mensen denken dat het eenvoudig is, ik sta
oprecht onverschillig aan hun kant, aan mijn kant
van de toog en verlies niets of niemand uit het oog

ze betalen voor mijn bier niet voor mijn begrip
maar ik zie precies wie dorst heeft en voor wie
het genoeg is geweest, ik luister zes dagen per week

oprecht onverschillig naar alle verhalen van weemoed
en misverstand en op maandag schuif ik een driepoot
onder mijn kont, trek een zeil over mijn schouders

kan niemand me wat maken, de mensen denken dat het
eenvoudig is: de dobber, de regen en verder geen gezeik.'

De bedwelmende verterende allesomvattende

Het is moeilijk slapen als telkens wanneer je hoofd op je kussen rust
de ongeboren ongemakken zich opdringen, het spinnen van de koelkast
het spinnen van de poes, het zielloos rondtollen nog, geen kind

hoeft in dit bedwelmende, in deze allesomvattende omarming geboren
te worden, de verstikking die met betrokkenheid gepaard gaat, deze
verterende vinger, tong, navelstreng, alle voor jou gereserveerde

genegenheid, vanaf je geboorte zullen twee autonome levens
voor altijd bereid zijn te eindigen, je draagt meteen twee kruisen
op je rug, je kunt je wisselgeld aan niemand ooit meer kwijt

je bent de laatste halte, een strohalm, een kalme muur
een gestoorde koelkast op een kier, een vers mes in een dij
een gefluisterde verzekering, een tastende kattenpoot, je bent

de bedwelmende, verterende, alles-
omvattende liefde.